

Nieuwe regelen betreffende uitlevering en andere vormen van internationale rechtshulp in strafzaken

(Uitleveringswet)

Aanvulling van het Wetboek van Strafvordering met bepalingen omtrent internationale rechtshulp in strafzaken

Goedkeuring van het op 13 december 1957 te Parijs tot stand gekomen Europees Verdrag betreffende uitlevering, van het op 20 april 1959 te Straatsburg tot stand gekomen Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken en van het op 27 juni 1962 te Brussel gesloten Beneluxverdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken, met Protocol

EINDVERSLAG

Nr. 14

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de zittingen 1964—1965 en 1965—1966)

De bespreking van de memorie van antwoord in de vaste Commissie voor Justitie gaf aanleiding tot het stellen van de volgende vragen, welke beantwoording de commissie voor een goede voorbereiding van de openbare behandeling wenselijk acht.

Het was de commissie opgevallen, dat artikel 3, lid 2, van het Europees Uitleveringsverdrag ruimer is geformuleerd dan artikel 10 van het ontwerp. Zou bij besprekingen over het aangaan van soortgelijke verdragen de Nederlandse vertegenwoordiging geen sterkere positie innemen, indien de laatste zinsnede van het verdragsartikel in artikel 10 van het ontwerp alsnog zou worden opgenomen?

Indien uit de tekst van artikel 30, lid 2, moet worden afgeleid, dat de rechtbank haar advies omtrent het aan het verzoek tot uitlevering te geven gevolg alleen aan de Minister ter kennis brengt en niet aan de betrokkene zelf, zou de commissie dit betreuren en zou zij er voor willen pleiten de tekst in die zin te wijzigen, dat ook de betrokkene zelf van het hierbedoelde advies kennis kan nemen. Zo zouden voor hem de uitspraak van de rechtbank en de motieven, die tot deze uitspraak hebben geleid, duidelijker kunnen worden.

Uitlevering voor politieke delicten is niet mogelijk, „tenzij bij verdrag uitdrukkelijk anders is bepaald”, zo zegt artikel 11, lid 1. Een groot deel van de commissie vroeg zich af, of door middel van artikel 3 van het ontwerp niet eenzelfde resultaat — nl. het mogelijk worden van uitlevering voor politieke delicten — bereikt zou kunnen worden. De hierboven aangehaalde zinsnede zou dan geschrapt kunnen worden, hetgeen tot gevolg zou hebben, dat de Nederlandse vertegenwoordiging bij onderhandelingen over een aan te gaan verdrag een niet onaanzienlijk sterkere positie zou innemen.

Tot slot werd de vraag gesteld — mede naar aanleiding van de tussen haakjes gemaakte opmerking op blz. 2, linkerkolom, van de memorie van antwoord — in welke gevallen er uitlevering mogelijk is zonder dat er een verdrag is aangegaan.

Vertrouwende, dat de Regering bereid zal zijn deze vragen voor de aanvang van de openbare behandeling van dit wetsontwerp schriftelijk te beantwoorden, is de commissie van oordeel, dat daarmee die behandeling voldoende zal zijn voorbereid.

Aldus vastgesteld 18 oktober 1966.

WTTEWAALL VAN STOETWEGEN
VAN DEN HEUVEL
VAN RIJCKEVORSEL
VAN DOORN
VAN DEN TEMPEL
VERSTEEG
BERKHOUWER
DAAMS
BAETEN
SCHILTHUIS
GEERTSEMA
SLOTENMAKER DE BRUINE
BROUWER ¹⁾
SINGER-DEKKER
BOERTIEN.

1) Plaatsvervangend lid.